

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiunile oficiale, concuare, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an . . . . . 80 "		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 "		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Nr. 36, ex 1930.

Convocare.

În înțelesul § 13 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopresbiter, Venerabilul Consiliu eparhial în ședința comună ținută la 9 Ianuarie a. c. și cu Nr. 242 Pl. ex 1930 m'a numit comisar konzistorial pentru conducerea actului alegerii de protopresbiter în tractul protopresbiteral vacant al Logojului.

Îndeplinindu-se toate prescisele pentru sevărirea acestui act, în sensul § 15 din acelaș Regulament, cu onoare convoc și declar de convocată adunarea protopopească (sinodul protopresbiteral) electorală a Logojului pentru alegerea protopresbiterului pe *Mercuri, la 12 Februarie 1930 ora 10¹/₂ a. m.* în sfânta biserică-parohială din Logoj, la care sunt poștiți a participa atât M. O. Membrii ordinari cât și cei aleși ad hoc preoți și mireni.

Sfânta Liturgie cu Chemarea Duhului Sfânt se va celebra în aceeaș zi la ora 9 a. m. în sfânta biserică parohială din Logoj.

Buziaș, la 21 Ianuarie 1930.

Ioan Geșia

protopresbiter, comisar konzistorial

NOTE OFICIALE.

Nr. 6566 E. 1930.

Înștiințare.

Conducătorii oficiilor parohiale din comunele aparținătoare tractului protopresbiteral al Caransebeșului să se prezinte în cancelaria secției economice a Consiliului eparhial în cursul orelor oficiale pentru a lua în primire tipăriurile și a se conforma instrucțiunilor în ce privește asigurarea contra incendiului a avutului bisericesc

prin „Fondul general de asigurare”, al cărui regulament s'a trimis tuturor oficiilor parohiale cu circularul Nr. 5471 E/1928.

Caransebeș în 16 Ianuarie 1930.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

**

Nr. 200 Sc. 1930.

Inițându-se din inițiativa Sfintei Mitropolii a Basarabiei revista de specialitate misionară intitulată „Misionarul”, Sfântul Sinod a adus în legătură cu aceasta — următoarea hotărâre: „Sfântul Sinod recomandă clerului din Patriarhie ca să o sprijinească prin colaborare și abonare spre a-și ajunge scopul pentru care a fost pornită de Arhiepiscopia Chișinăului, cu un cald etuziasm și cu multe jertfe materiale”.

Ceeace se comunică Onoratei Preoțimii din această eparhie spre luare la cunoștință.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută în 18 Ianuarie 1930.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

**

Nr. 107 Sc. 1930.

Preotul Tiberiu Mărgineanțu din Opațița a tipărit de curând „Monografia comunei Opațița”. Din considerare, că lucrarea aceasta prezintă interes pentru preoțime, mai ales celor cari intenționează să facă monografii asemănătoare asupra comunelor păstorite de dânșii, se recomandă călduros preoțimei noastre eparhiale. Costul unui exemplar e de Lei 150. Cumpărându-l, preoțimea va da în acelaș timp o dovadă de sprijin colegial.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 18 Ianuarie 1930.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Nr. 133 E ex 1930.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Având administrațiunea Tipografiei și Librăriei Diecezane să plătească prețul unui stoc mai mare de hârtie trebuincioasă la scoaterea de sub tipar a organului nostru de publicitate, invităm On. Oficii parohiale să grijască, ca în cursul lunii Ianuarie a anului 1930 negreșit să se trimită prețul de abonament pentru „Foaia Diecezană” pe întreg anul 1930 *direct* la adresa Administrațiunei Tipografiei și Librăriei Diecezane din Caransebeș, indicându-se pe cuponul mandatului postal în ce scop se trimit banii, ca pe baza aceluia cupon să se poată face contarea banilor fără nici o piedecă.

Caransebeș, în 8 Ianuarie 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Unirea principatelor Române

(24 Ianuarie)

În anul acesta, la 24 Ianuarie, se împlinesc 71 ani dela Unirea Principatelor Române.

Este una din cele mai glorioase și slăvite zile din istoria neamului nostru, nu atât prin faptul că ne amintește clipele de mândrie și de eroism ale generației dela 1848, dar mai ales că ne pecetluște în suflete jertfele prin cari ne-am putut afirma ca popor printre celelalte neamuri și tăria cu care ne-am știut pretinde drepturile firești pe cari au fost siliți să ni-le recunoască atât prietenii, cât și dușmanii noștri.

Planul unei uniri sub un singur sceptru nu este produsul a două sau mai multe decenii, ci el încolțise în inima multor boeri români cu dragoste de neam încă de pe la începutul veacului al XVIII-lea. Într'o poezie în care exaltează dorul de unire, poetul Văcărescu adresându-se Milcovului îi strigă:

„De unde-ți vine numele pârâu fără putere,
Ce *despărțirea* neamului tu îndrăznești a cere”.....

Nu s'a putut însă realiza ideia unirei din cauza vitregiei cu care eram tratați din partea lașomilor noștri dușmani și apoi vrăjmașiile și desbinările interne, au fost tot atâtea piedeci în calea destinului nostru. Înțeleptul Solomon zice: „*Cei ce n'au cărmuire cad ca frunzele, iar mântuirea este întru mult sfat*”.

Marele nostru savant, profesorul Iorga într'unul din discursurile sale ne spune: „Dacă unirea s'ar fi întârziat mai de vreme drept este

că alte evenimente s'ar fi desfășurat și alte pagini ar fi scris istoria, dar, tot lucrul la *plinirea vremii sale*”.

Evenimentele cari se desfășurau atunci erau dintre cele mai ostile. Certele, neînțelegerile cari s'au răsbunat prea mult, au întârziat cu adevărat prea mult „*momentul poporului nostru*”.

Boerii se certau pentru domnie, Poarta încasa grase tributuri, în timp ce vecinii dându-și coate tătau adânc și fără milă din trupul țarilor noastre. Într'o vreme chiar Rușii și Austriecii consimțiseră la unirea noastră cu condiția gălcevitorului cui al lui Pepelea, de-a așeza în scaun un principe din neamul lor. Boerii patrioți și-au pus toate strădaniile lor împiedecând asemenea plan mârșav. Și deși marile puteri interesate se onuneau înjghebării unui stat trainic la porțile Dunării, totuși „*Domnul a trimis poporului său mântuire*”.

Un singur amic sincer am avut în persoana împăratului Napoleon III-lea, a cărui dorință de a uni cele două principate deși s'a lovit de refuzul răutăcios al Germaniei și al Angliei, a isbândit, căci după cum spune istoriograful Dimitrie Onciul „*nici o putere omenească nu putea să mai oprească avântul Unirii*” !!

Prin convenția dela Paris din 1858 se dă totuși celor două principate dreptul de a-și alege un singur domnitor trăind însă ca țări diferite. Scriitori și bărbați destoinici ca Rosetti, Bălcescu, Goleștii, Creangă, Alexandri, ca și distinsul orator parlamentar Mihail Kogălniceanu, în fața acestui pas deja făcut spre unire, hotărăsc cu dela sine putere decretarea unirei. Astfel la 5 Ianuarie 1859 în Moldova este ales domn colonelul Alexandru Cuza, iar la 24 aceeași lună și an, sub sugestia ideilor lui Napoleon al III-lea, muntenii aleg acelaș domnitor.

Dela această dată începe epoca de renaștere a principatelor române. Încetul cu încetul noul domnitor lucrează tot mai mult la întărirea reală a unirei și la consolidarea noastră națională. Dela Focșani mută capitala la București cu un singur minister. Ajutat de cei mai distinși oameni de bine ce-i aveam pe atunci, Cuza șterge iobăgia, improprietărește pe țărani, secularizează averile mănăstirești, al căror venit de milioane se căra an de an peste graniță, — a făcut cu un cuvânt lucrul unui adevărat înainte-mergător, pentruca atunci când vocea poporului și a lui Dumnezeu îi cer demisia, să lase locul luminei... a Domnitorului Carol.

Și astăzi după 71 de ani de atunci, din mila Domnului, istoria s'a schimbat.

Cei ce ne-au curățit cărările destinului nostru s'au dus demult din lumea aceasta unul

câte unul, lăsându-ne moștenire o țară, dar și o datorie.

Ne putem mândri că le-am păstrat pe amândouă, cu toate că sufletul ne-a fost destul de trudit. Că este așa, s'o spună Tisa și Nistrul.

Poiana, 21 Ianuarie 1930.

Dimitrie Anuțoiu
preot

Binefacerile rugăciunii.

De: **C. Rudnean.**

Există un imperativ categoric de ordin superior moral, există „eul“ nostru care mereu ne îndeamnă la o datorie a mulțumirii față de acela care a creat Universul întreg.

Dumnezeu care ne face să izbulim în toate acțiunile noastre, ne mângăie, și ne nutrește speranța zilelor de mâine.

Față de El avem o deosebită *dragoste*, sufletul nostru se ridică până la El prin puterea rugăciunii — ea e înălțarea gândului curat, e ultimul strigăt tainic prin care noi ne exteriorizăm sentimentele, gândurile și întreaga noastră ființă

Ființa umană străbate toate piedicele ce-i obvin în cale și-l caută pe Dumnezeu, își mărturisește toate clipele vieții și cere *ertare* pentru păcatele săvârșite.

Păcatul care ne zbuciumă mereu, ne întunecă sufletul și ne face să suferim... suferința ne îndeamnă la Tatăl ceresc să ne rugăm neconținut...

Și noi oamenii, biete ființe slabe, suntem răpiți zilnic de atracțiunile și slăbiciunile vieții acesteia, simțim dorul zadarnic al clipeilor trecătoare... și atunci pierdem *armonia, echilibrul, frumosul, moralul* vieții acesteia, ne topim în marea inasă a „anonimilor“ păcătoși, fără să fim înțeles mărețiile vieții.

Cât e de ușor să te cobori în nimicniciile lumii acesteia și ce drum mare trebuie să străbați să ajungi să-ți răscumperi tapetele murdare? Ele pot fi răscumpărate numai în urma multor rugăciuni, numai prin resignare și prin potolirea gândurilor urâte.

Rugăciunea umilă a unui om credincios, e o mărturie a unei clipe eterne din viața noastră. E un gând al omului care se gândește la lumea veciniciilor... acolo unde există *eterna pace!*

Suntem bogați în avuții, dar săraci în cele sufletești. *Paul Mawrand* a avut dreptate când a spus: „Omenirea este din ce în ce mai savantă dar și din ce în ce mai inconștientă“. Luptă

adeseori cu cele mai ingenioase descoperiri pentruca să degradeze sufletul omenesc... să-l distrugă! O, cât de meschine sunt mijloacele creatoare ale omului? Sunt numai simple forme materiale adecvate cerințelor trupești, dar sufletul e uitat!

Sufletul însă are trebuință de o putere care să-l întărească, are nevoie de *Dumnezeu!* *Rugăciunea* e expresia gândurilor creștine, e imnul de laudă adresat Creatorului, e forma pură a sentimentului religios al creștinului. În rugăciunea tainică ce o adresăm lui Dumnezeu se ascunde o înfinitate de doruri sufletești, toată gama suferințelor noastre vibrează unison atunci când ne-am ridicat cu gândul la Dumnezeu.

Sublimul vieții creștine e rugăciunea.

Binefacerile rugăciunii sunt multiple. Cetiți-le în sufletele voastre; fiecare individual ar putea istorisi nenumărate minuni.

Singura cale care ne ridică dela neștiință la știință, dela păcat la fapta demnă umană, dela întunec la lumină, e — *rugăciunea.* —

Prin rugăciune se purifică toate gândurile distrugătoare ce le are omul — el înțelege că actele omenești au mare trebuință de *ertare*, și ertarea nu o putem primi decât dela *Dumnezeu.*

Rugăciunea e sinteza tuturor gândurilor curate, adresate Creatorului, cu scopul de a ne ușura existența grea și plină de păcate în care zace.

Simțim tot mai mult *binefacerile rugăciunii.* Prin rugăciune ne spiritualizăm, alungăm acțiunile diavolești și disprețuim josițiile vieții materiale.

Metoda de a avea vecinic pe Dumnezeu ca îndrumător, de a fi ferit de rău, de a fi în contact intim cu Dumnezeu, ne-o dă *rugăciunea.* Ea e urmată de savant ca și de omul simplu. **Ea intensifică viața sufletească atât a unuia cât și a celuialalt!**

Să aprindem deci, flacăra luminoasă a *rugăciunii*, să ne purificăm gândurile, să le îndreptăm spre *Părintele nostru ceresc*, care toarnă în sufletele noastre *seninătatea și armonia vieții!*

„Mulțumind și cântând lui Dumnezeu în România-mare“

Este intitulat volumul de poezii al poetului Iosif Delaglob. Volumul cuprinde 80 de pagini, are format modern, tipărit pe hârtie velină.

Răsfoind întâiele pagini, vezi că volumul este o dedicație, sau după cuvintele autorului, *omagiu*; frunzărind mai încolo vezi, că fiecare poezie formează câte o dedicație: Crăciun-

nului, Botezului, Floriilor.... Cum s'ar fi zis mai pe scurt în fruntea volumului *omagiu lui Dumnezeu, sau mulțumită Lui, pentru toate!*

Preot după rânduiala bună, autorul volumului nostru este poet în înțelesul deplin al cuvântului.

Simțitoare ca frunza plopului la bătaia de vânt, inima lui s'a cutremurat de emoție în toate momentele de mare sărbătoare a bisericii și a neamului său. A simțit și s'a cutremurat, dar acest cutremur n'a rămas nelămurit, cum este freamătul frunzelor de plop — freamăt ce se pierde în necuprins — nu. Un cutremur, un freamăt deslușit, în vorbe, în graiu și care a îmbrăcat haina pururea nevestejită a artei!

În versurile lui Iosif Delaglob ți-e dat să întrezărești, dela cea dintâiu, nota superiorității în inspirație. El e preocupat de îmbunătățirea oamenilor, a moravurilor lor; îl înalță momentele epocale din istoria creștinătății și din istoria bisericii sale, dar iarăși, îl dor ranele pricinuite de cei cari lovesc în această biserică. Când cineva atacă biserica, a cauzat lacrimi națiunii și poetul iubește la nesfârșit națiunea lui. În cele mai multe poezii se inspiră din atmosfera caldă a patriei; *națiunea și patria* au locurile de onoare în poezia lui. Un critic ar spune — și poate pe bun drept — că nota aceasta *națională* este nota vremii; a vremilor de exaltantă bucurie națională, care se resimte adânc în toate manifestările artei noastre contemporane!

De pildă, poezia *1 Decembrie*, începe în biserică, ce e drept dar cuprinde candido sentimente patriotice. Citez:

„Bisericele pline pe ntinsul românesc
Pe tine zi măreață, pe tine te slăvesc...”

Deasemenea se slăvesc și alte zile mari, așa, ziua eroilor, când

» Cădelniși flutură în vânt
Și fum albastru și cu cânt
Se'naltă'n zări spre Tatăl sfânt
Prinos acelor din mormânt.“

Cea dintâiu în metru antic, cea dea doua în forma poeziilor lui Coșbuc arată ușurința, naturalitatea versificării.

Cu aceeași ușurință cu care scrie, lovește poetul în *ura de frate*, în *goana după averi*, în *dezertorii altarului*. Pe aceștia din urmă-i întreabă și cu drept cuvânt:

„În ceasul cel mare și sfânt, când plete vlădica
[v'a tuns
Simțit-ași voi „Duhul“ puternic, ce'n suflet
[atunci vi-a pătruns?“

.....'Napoi! Inapoi la altare“ strigă poetul în cor cu glasul turmei văduvite.

Dar nici *turma* nu este totdeauna la înălțimea chemării sale. Așa de pildă în poezia *arunci priviri întrebătoare* da ocazie poetului s'o mustre pentru necredință, pentru ingratitude:

„Atunci și num'atunci privești în sus spre cer,
Când ploi bogate, soare, vreme dorită ceri...”

Atunci când ai de toate și te restfeți în bine,
Tu uiți ades plugare de-Acel ce toate ține.“

Altele, ca de pildă „*Flori de busuioc*“ sunt în gen popular. Preotul, ca și poporul țărănesc în mijlocul căruia trăește, are respectul tradiției, al datinei bune. Când acesta este atins de năvala lucrurilor noi, a înoinilor, cari vreau să-l desmoștenească, să-l alunge, cum parfumul alungă florile de busuioc, poetul n'are decât să le deplângă soarta:

„Flori de busuioc
Flori fără noroc
Lumea voastră trece
Spre mormântul rece,“ căci

„Parfumul străin

Vă scoate din toate
Modestele sate...”

Altele de frumoasă simțire poetică mai sunt *Două statui*, *Foștilor mei parohieni*, *Memoriei Mecenatului Bibicescu* și altele.

Criticii literari, pretențioși și necruțători vor semnală destule lipsuri, noi mărturisim în schimb că părți bune sunt multe și că atare poeziile sunt valoroase; valoroase nu atât că poetul este al nostru, ci pentru că sunt așa de rari poeții astăzi — mai ales între preoți!

Filozofia religioasă morală a lui Boutroux.

de: A. U. Doloveanu.

V.

Pentru Boutroux conceptul unei morale științifice e un *non sens*, căci zice el: „drept vorbind e o încercare ciudată și paradoxală aceea de a constitui o morală științifică... Regula fundamentală va fi să urmeze natura, — sequere naturam. Incadrarea ființelor libere și raționale în mecanismul rigorist al determinismului, — care dirijează întreg complexul materiei inerte și care reeditează aceleași tipare de viață la majoritatea viețuitoarelor — duce fatal și inevitabil la *suprimarea libertății individuale*, a voinței

propriu; mutilează și anihilează ceea ce formează fondul activității noastre omenești.

Cum se va putea înjgheba un sistem etic, când absentează ideea suport a conceptului de morală? Iată că știința prin sine însăși demonstrează imposibilitatea ființării etice sale.

Știința nu neagă legitimitatea percepțelor moralei tradiționale; însă, le atribuie de principală și primordială sursă „legile necesare ale naturii.” Dar judecând obiectiv, „legile necesare ale naturii” n’au un scop *intrinsec*, n’au o evoluție gradată, ascensivă. Ele au caracterul neschimtabilității.

Știința n’are idei apriorice, măcar nici un scop bine definit nu se poate observa la ea; n’are scop care să transgreseze exigențele imediate ale ei. În fine să fim mai expliciti, știința și legile cari diriguiesc întreg angrenajul acestei lumi — exceptând parțial pe om — n’au un ideal. Știința sesizează *ceace este, nu ceace trebuie să fie*.

Ceace trebuie să fie ceva sau cineva; ceace trebuie să tindă cineva în viața sa și spre ceace trebuie să aspire, e domeniul propriu de activitate al moralei religioase. Morala intenționează o perfecționare, o transfigurare și o înobilitare a forțelor vitale ale umanității în scopul acționării concordante cu principiile sale.

Morala veritabilă are misiunea de a deschide omului orizonturile vaste ale *altruismului*, să înfrângă și să diminueze până la o atrofiere toate fluctuațiile inferioare a ființei noastre.

Ceace constituie după Rochefoucauld și Bentham caracterul original și primitiv al naturii noastre e *egoismul*; după Stuart Mill *utilitarismul-evdemonist*; după Spencer *adaptarea la mediu*; după Darwin, *concurența vitală și selecțiunea naturală*. Privite aceste sisteme de morală în ansamblul lor, ajungem la justa soluție că, toate sunt încorsetate în același mănunchi de îngustul cerc al *egocentrismului*. Ideea concentrică a sistemelor sus menționate e conservarea și perpetuarea ființei proprii, indiferent de mijloace, chiar cu riscul distrugerii semenului.

Iată care-i morală lui H. Spencer: „știința condițiilor fericirii umane dedusă din legile generale ale vieții și din condițiunile de existență a ființelor de care este vorba”.

Darwin stabilește ca „principiu al lumii viețuitoare: efortul fiecărui organism de a trăi, precum și păstrarea și sporirea particularităților utile în lupta pentru existență, Concurența vitală și selecțiunea naturală sunt singurele cauze de organizare și de schimbare pe care le pune în joc natura”.

Aceste sisteme au un principiu comun: *egoismul*. El formează mobilul întregii vieți.

Viața nu poate fi decât un teatru pe scena căruia lupta e asiduă, unde se sfășie semenii între dânșii; o bătălie fratricidă e viața acestei lumi. Aceste aserțiuni sunt în concordanță cu principiul antipod moralei creștine, cu *morală urei* lansată de supra-omul lui Nietzsche; — principiu și normă de conducere a vieții individuale și colective.

Dovada cea mai eclatantă despre rezultatul unor atari sisteme de morală ne o inoculează Rusia actuală. În aceasta țară s’a inaugurat doctrina bolșevismului materialist ateu, care și-a ajuns apogeul în brutalitatea cea mai feroce declarându-se de către Stalin războiu chiar lui Dumnezeu cu scopul de a-l ucide, de a-l strivi din înălțimea cerului.

Ne putem imagina cât de deplorabile pot fi și sunt repercursiunile unor astfel de doctrine morale!... Duc efectiv la retrogradarea, până la o *abrutizare*, a ființei umane. Un abis e între rezultatele obținute din practicarea moralei religioase creștine și din practicarea moralei științifice. Pe când prima deschide omenirii fericita perspectivă a *altruismului* care duce spre o continuă ascensiune a ființei noastre. Morala creștină, e ea în sine un proces de permanentă depășire, și perfectibilitate a persoanei noastre. Iar morală științifică deschide sumbra perspectivă a *egoismului*, știrbind astfel din prestigiul vieții omenești o fracțiune importantă; — a celei mai importante fracțiuni: *virtuțile*.

Morala naturii *stimulează* instinctul animalic din om, sugrumând toate acțiunile de alt ordin mai superior. Pentru ea ideea forță e instinctul perpetuării și conservării proprii și a speciei.

Consecințele unei astfel de morale sunt grave și gradat se agravează. Ce poate fi mai rău pentru omenire decât disoluția și desăgreșarea funcțiunilor superioare ale ființei umane. Ce poate fi mai insuportabil decât călăuzirea omenirii pe căile obscure și hazardate ale instinctului josnic. Astfel de sisteme etice *eclipsează* întreaga fenomenologie spirituală. Finalul unor astfel de sisteme de morală e *imoral*.

Revendicarea domeniului moral de către știință e întru totul nelegitimă.

(Va urma).

**Dela firme din străinătate a sosit
Materie pentru ornate bisericesti
și se poate comanda dela Librăria Diecezană.**

Umiliința.

Meditație de preotul **Sinesiu Bistreanu**.

Ambii, adevărat și fariseul și vameșul intrară în templu. Fariseul sumet și conștiu de situația sa socială, pășește 'nainte de altariului, mulțumind lui Dumnezeu. Cred că e cuviincios așa, că doară abia suntem demni a mulțumi lui Dumnezeu și a zice: „Ție-ți mulțumesc Doamne, căci mila ta în veac stăpânește!“ Dar oare știa el să mulțumească lui Dumnezeu în felul acesta? Drept e că începuse bine. „Mulțumescu-ți Doamne!“ Oare în realitate mulțumea dânsul? Esprimatu-și-a mulțumirea că l-a ținut cu viață și că i-a dăruit sănătate; ori că-i va fi mulțumit pentru secerișul bogat, sau pentru vr'o binefacere, că i-a înzestrat sufletul cu lumina și tăria necesară, ori că i-o fi iertat vr'o greșală? Nu, el nu mulțumește pentru toate acestea, ci-i mulțumește pentru o nimica toată, că era un fățarnic și își luase o astfel de ținută ca și când aieva ar vrea să mulțumească lui Dumnezeu pentru ceva. Dar numai la aparență face aceasta, căci departe fiind cu gândul de a mulțumi lui Dumnezeu, începe a se lăuda pe sine; iar pe alții a disprețui. În scopul acesta împarte pe oameni în două categorii: în farisei și nefarisei, lăudându-se însuși pe sine că nu aparține nefariseilor.

Dreptatea consistă în a părăsi răul și binele a-l îndeplini*) și celce procede astfel: în ambele cazuri e om drept. El însă rostește: Mulțumescu-ți Doamne că nu sunt ca ceilalți oameni: iuri, nedrepti, adulteri, ori ca și vameșul de aci!“ Și probabil că cu degetul arătător va fi făcut un gest spre fundul templului, — deși de bună seamă observase și el cu câtă evlavie se ruga vameșul, — și ca față bisericească, ca conducător al poporului, avea să se bucure înlăuntrul său, că s'a câștigat bisericeii un suflet răfăcit. Fariseului îi incumba datorința chiar să roage pe Dumnezeu ca să-și arate darul și să primească la sine pe un adevărat păcătos cum era vameșul; dar la o astfel de împrejurare nu se gândește acesta, căci urăște cu toată simțirea sa pe vameșul, încât și încearcă — prin dispreț — a-l arăta ca pe un păcătos; ba ca să fie și mai evident acest dispreț, îl dojenește în templu, 'nainte de Dumnezeu și'n rugămintea sa, căci pe sine se consideră superior altora. Și nu recunoaște că însuși e urzitor al păcatului, căci sumet fiind din firea sa, nu-și recunoaște slăbiciunea, că și spre aceasta se recere dar de la Dumnezeu; iar Parintele cerese deneagă darul Său celor mândri, cinstind cu așa ceva numai pe cei umiliți.

(Urmează).

*) Dreptatea, adevărat mai bine zis *adevărul moral*. N. R.

Învățământul religios în școala primară.

Ca la ori și care studiu de învățământ, asemenea și la catihizare se întrebunțează anumite metode.

Două metode avem să întrebunțăm la obiectul nostru: metoda *deductivă* și cea *inductivă*.

Metoda deductivă o practicăm când mergem dela simplu la compus, dela concret la abstract. Îndeosebi în predarea istorioarelor fie morale, fie religioase, ne folosim de această metodă. Cu ajutorul ei din lucruri și întâmplări particulare, prin concluzii, ajungem la adevăruri sau legi generale. Procesul acesta nu este altceva, decât cunoașterea, cuprinderea cazurilor particulare, apoi fixarea, aranjarea acestora în suflet, ceace cu alte cuvinte e *intuiția* în sine însăși. Scoaterea adevărilor și legilor generale din anumite întâmplări date este generalizarea, adică *abstracția*.

Metoda inductivă se aplică atunci, când avem adevăruri sau legi generate *date*, fixate și e de lipsă să le aplicăm la anumite cazuri din viață. Aici avem abstracția gata, adevărat avem adevărul; trebuie numai să-l fixăm în suflet și să-l aplicăm la fapte. Această metodă se utilizează la predarea adevărilor de credință, morală, cult și disciplină, fixate și răspândite de Biserica noastră.

Precum avem două metode, asemenea avem și două forme în predarea studiului religiei: forma *narativă* și cea *euristică*.

Prin forma *narativă* catihetul enarează, expune, descrie în culorile cele mai vii și mai frumoase un caz, o întâmplare, fie din istorioarele religio-morale, fie din Sfânta Scriptură sau din Istoria bisericească. Elevii formează auditorul. În cazul al doilea, prin forma *euristică*, caută ca prin întrebări, puse în legătură cu alte lucruri analoage, să se ajungă la adevărul enunțat.

Sunt mulți cari aderează fie la una, fie la alta din aceste două forme de predare. Mulți dintre autorii moderni disting pentru forma de predare: forma erote-matică, acromatică, tipică și euristică. În fond însă sintetizându-le ajungem la cele 2 forme mai sus amintite.

Deși noi după cum am amintit mai sus, avem 2 forme de predare, totuși polemica pedagogică a dovedit că, amăsurat naturii obiectului și intențiunii catihetului, e bine aproape în totdeauna să se întrebunțeze amândouă forme. Cercetările pedagogice experimentale mai noi pretind, că obiectele de conținut istoric sunt a se preda după forma narativă. Fixarea acestora în sufletul elevului depinde dela priceperea, căldura și însuflețirea cu care se predau. Și este mult adevăr în aceste constatări. Sfinții Apostoli au obținut rezultate enorme numai prin sufletul pus în cuvântări.

Forma euristică la materia istorică să se folosească numai în cazurile, când am dori ca adevărurile stabilite sau sentimentele deșteptate și formate print'o istorisire plină de căldură sufletească, să le fixăm mai bine în suflet. Asemenea se întrebunțează această formă și la adevărurile mai greu de cuprins, luate din domeniul dogmatic sau moral.

Este de observat la alegerea materiei catihetice, că: pentru a ajunge la scopul urmărit de catihizare trebuie să luăm în considerare și subiectul, adevărat pe accia cărora vom a le împărtăși cunoștinți. În cazul acesta să alegem din izvoarele catihazelor numai acele lucrări, cari sunt amăsurate firii spiritului omenesc, și îndeosebi, priceperii copiilor. Totodată să avem mereu înaintea ochilor regula: că la înșirarea materiei să pre-

meargă acele învățături, fără cari nu e posibil să înțeleagă pe cele următoare.

Aș dori să mai amintesc puțin și de școalele pedagogice din timpul de față.

Avem școala veche și școala nouă.

Sub școala veche avem să înțelegem acea practică pedagogică, prin care s'a ținut în rândul prim, că adevărurile din obiectele de studiu să se predea cât mai sistematic, mai amănunțit și mai logic. Prin acestea se apelează mai mult la inteligență.

Școala nouă se poate caracteriza prin următoarele: deșteaptă sentimente și interes; sentimentele și interesul îl ține viu și așa stimulează la acțiune. Practica aceasta pedagogică se mai numește și școala activă.

Eruditul nostru pedagog român G. G. Antonescu este contra exagerării și uneia și alteia dintre aceste școale.

În general în ceea ce privesc diferitele sisteme, școli și manuale întrebunțate de predarea religiei, e consult, ca catihetul să se acomodeze totdeauna individualității sale proprii. Nimic să nu-și impună forțat*).

*Prea Onorate Domnule Administrator Preotepesbiteral,
Onorați Părinți și Frați,*

Domnul nostru Iisus Hristos, odinioară obosit de munca predicii, se retrăsese să se odihnească puțin. În timpul acela niște mame își aduc pruncii la Dânsul. Apostolii însă nu le dădeau voie să meargă la Domnul, Care însă știind ce se întâmplase, le-a zis: „Lăsați pruncii să vină la mine“....

Porunca aceasta dată de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfinților Săi Apostoli, să o împlinim și noi; în această muncă să fim conduși nu numai de sentimentul datoriei, ci și de adevărata dragoste, zel și abnegațiune apostolică. Vom fi având și noi multe greutăți și neajunsuri în viața aceasta, zelul apostolic să nu ne părăsească însă nicicând!

Dela felul cum știm să dăm ascultare glasului de chemare al greutăților cu cari are să lupte Biserica în acest timp de fermentare socială, produsă de relele cauzate de război, depinde învingerea greutăților precum și a dușmanilor, cari ca „leul răcnind“ caută slăbirea și nimicirea noastră religioasă, ca apoi să ne poată nimici și naționalicește!

Cuvânt de conferință preotească.

Pr. Lazăr Cârdu.

Înainte de a trece la espunerea simțimentelor și a rugămintelor mele față de frații voastre, îmi țin de datorință a vă aminti că, aceste păreri sunt ale unui frate mai mic al vostru, cu toate acestea însă, — cred — ele sunt indispensabile în aceste vremuri grele și încercări grele prin cari trece sfânta biserică a lui Christos. Deci — fraților — dacă aș avea vreo părere ori propunere, care nu ar servi la întărirea bisericii lui Christos, Vă rog îndreptați-mă cu sfaturile ce sunteți în măsură a mi-le da.

* Adevărat că libertatea, ca în tot locul, e bună și aici. Acomodându-se însă numai individualității sale catihetul, nu crede că nu sunt satisfăcute toate cerințele, fie de natură pedagogică, fie de altă natură? Libertatea prea mare duce uneori la anarhie!

Dacă ne-am întreba singuri, dar sinceri, referitor la activitatea de până acuma a noastră în „ogorul Domnului“, cei mai mulți vom răspunde, întocmai ca acel copilăș tremurând: „...6 zile (să) odihnim, iar a șaptea (să) o sărbătorim“...

Am amintit că, prin cuvintele mele doresc întărirea bisericii. Da! întărire, căci în urma inveninărilor aduse de sectari în mijlocul credincioșilor noștri, biserica noastră a început a slăbi.

Când zic „a slăbi“, nu înțeleg că, însăși biserica slăbește, căci pe ea „...nici porțile iadului nu o vor birui-o.“ însă, înțeleg astfel că, a început a-se neglija cercetarea bisericii, a început a-se împuțina numărul adevăraților ei credincioși. Răspundeți-mi, oare avem vre-o comună, unde să nu fie sectari, ori — dacă nici nu sunt — să nu fie cel puțin înclinare spre sectarism?

Așa-i că, în fiecare comună suntem mult-puțin atacați noi preoții din partea acestora? Deaceia este timpul când nu mai putem stă cu mâinile încrucișate, este cerința și porunca vremurilor noastre, ca în primul rând noi — păstorii de suflete — să-ne dăm bine seama de darul ce l-am dăruit la hirotonire, să-ne gândim la cuvintele dela Ezechiel XXXIII 7—9 unde ni-se poruncește că, dacă noi, pe cari ne-a pus Duhul sfânt păstori, nu trezim pe cei păcătoși dela căile lor, acei păcătoși vor muri, dar, din mâna noastră ne va fi cerut sângele lor...

Este vremea supremă, când fiecare din noi, în a căror mână ni-s'a dat păstoria poporului, să-ne întrebăm, oare vrem noi ca turmele noastre, să-le ducem la pășunea cea bună, ori vrem ca ele să-se risipească?

Dacă Mântuitorul a zis învățăcelilor Săi: „voi sunteți lumina lumii“, iar noi știm că, suntem urmașii acelor învățăceli, să-ne întrebăm fiecare din noi, oare luminăm noi lumea?... Trebuie să insistăm astăzi asupra sfintelor Taine, pe cari în prima linie suntem datori a-le tălmăci păstoriișilor noștri. De ex. 1. sectarii nu se botează, ori dacă se și botează o fac aceasta la 30—40 ani. Să-i întrebăm, unde va merge vreunul de 25—30 ani nebotezat, dacă se întâmplă să moară? căci știm că, Mântuitorul a zis: „Celce nu se va naște din apă și din Duh sfânt, acela nu va intra în împărăția cerurilor“. 2. Așa despre sf. Cuminicatură: Celce nu va mânca trupul meu și nu va bea sângele meu, nu va avea viață întru el“. 3. Sectarii se căsătoresc la primărie, adevărat la notariul comunal. Să-le spunem că, ei acolo nu s'au „cununat“ ci acolo ei au făcut numai un „contract“, în puterea căruia, în fața martorilor, mirele se obligă a lua de soție pe mireasă, și a o ține până la... moarte...

Aceasta este sf. Taină a cununiei? Unde-i binecuvântarea bisericii? Unde sunt rugăciunile înălțate bunului Dumnezeu? Etc. etc.

Peste tot — fraților — dacă am și vorbit mai puțin despre inactivitatea noastră, iată vă rog mai înainte, să nu luați cuvintele mele, ca pe niște cuvinte de ocară ori muștrare, căci poate în primul rând eu sunt de muștrat, ci doresc cu ajutorul bunului Dumnezeu, a vă reimprospeta câteva mijloace de apărare a noastră față de vrăjmașii sfintei noastre biserici. Mijloace pe cari le socot eu a fi bune și potrivite zilelor noastre, ș. a.

1. Hotărât putem zice înainte de toate, că poporul nostru astăzi este mai pretenziv ca oricând altădată, el așteaptă, el este însetoșat după explicarea cuvântului dumnezeesc. Prin urmare, primul mijloc de apărare față de vrăjmașii bisericii să-ne fie predica, explicarea Cuvântului. Cei mai mulți fii ai bisericii rătăcesc și trec la

sectarii, tocmai din pricina că acolo se citește și se explică — chiar și rău — Scripturile. Oare nu știm noi că, sectarii tocmai cu aceasta ne atacă în fața poporului, că „noi nu învățăm pe oameni“?

Trebue deci să predicăm, și să predicăm pe înțelesul poporului. Cât de simple omii pe înțelesul poporului, produc efect mare, și prin aceasta învățăm și întărim în credință țărma noastră.

Face un efect penibil în popor, când bunăoară vre-un preot, care este atacat din partea vre-unui sectar, n'ar putea vorbi cu el pe baza citatelor din Sf. Scriptură., zic, numai dacă preotul este atacat, căci preotul nu trebue să atace pe sectar, fiindcă nouă nici nu ne este scopul principal, a readuce pe sectari, căci ei se „rușinează“, ci a pune stavilă trecerilor, prin urmare, a face cunoscuta nebulia lor păstoriiilor noștri. Tot un efect penibil este și acela, că un om aproape analfabet din popor, — cu toate că greșit, — dar „învață“, vorbește în pilde cu citate din Scripturi pe toate drumurile, iar preotul, lumina lumii, slujitorul Cuvântului, tace chiar și în biserică!

(Urmează).

ȘTIRI

Locale.

A doua conferință — după sărbători — cea a dlui profesor universitar *Onisifor Ghibu*, a fost ascultată cu deosebit interes. Vorbind despre „*Cultura superioară a Ardealului din ultimii zece ani*“, (Banatul este înglobat și el în Ardeal, sub Ardeal fiind unii să înțeleagă toate regiunile românești ciscarpține) dsa a făcut o dare de seamă destul de îmbucurătoare despre progresul acestei culturi. Peste tot s'a văzut o ridicare de nivel. Școlile superioare și toate instituțiile de cultură au primit puternic impuls. Așa școlile teologice s'au ridicat dela rangul de *institute* la acela de *academii*, Academia de agricultură din Cluj, cea de industrie și comerț și-au majorat anii de studiu dela 2 la 3. Academia de drept din Orașia s'a pus pe treapta egală cu orice Facultate de drept din țară. În sfârșit, Universitatea din Cluj, cu vechime frumoasă și trecut sbrucimat, cu reputația sa actuală, este cea mai cloventă dovadă, nu numai că poporul nostru este cu totul apt pentru orice manifestare culturală (contrar de cece credeau dușmanii noștri unguri) dar că poporul nostru își revendică pe bun drept loc de onoare între statele civilizate! Conferențiarul amintește apoi între instituțiile culturale *institutul de speologie* înființat de Dl C. Racoviță (actualul rector al universității din Cluj, de *extensiunea universitară* unică de acest fel în Europa ș. a. . .

Vineri, 24 Ianuarie a. c. s'a comemorat ziua Unirii Principatelor române. La biserică noastră s'a oficiat slujbă cu doxologie de către preoții parohii locale, preotul militar și doi diaconi episcopesci. Au participat la slujbă toate autoritățile civile și militare. Școlile au serbat în cadre mai largi sau mai restrânse întâia zi de înfrățire a Românilor. La Academia noastră teologică, programul comemorativ a fost următorul: 1. Allocuțiune de prof. *Ioan David*. 2. Pui de lei, executată de corul societății de lectură *Ioan Popasu*. 3. Gînta latină declamația clericului *A. Nicolici* a. l. 4. Decebal către popor, decl. clericului *P. Crișciu* a. l. și 5. Deviza, executată de corul societății.

Retribuțiunile preoțești pe luna Decembrie 1929 se pot ridica la locurile, de unde le primesc preoții de obicei, dupăce dispozițiunile necesare sau luat îndată după sărbătoarea „Botezul Domnului“.

„**Anul Massaryk**“ se va numi anul acesta în care cu împlinirea întâului deceniu dela votarea constituției cehoslovace, coincide jubileul de 80 ani de viață al marelui bărbat de stat al republicei cehoslovace. În vederea zilei de 7 Martie — centrul acestor jubileuri se fac intense pregătiri, între altele se publică în ediții jubilară volumele rodnice și multe ale bătrânului președinte.

Convocare.

Adunarea Generală a Comunității școlare dela Gimnaziul de fete din Caransebeș se convoacă pe ziua de 2 Februarie 1930 la orele 11^{1/2} în sala de învățământ a clasei I., la care Onorații membri sunt invitați.

Program:

1. Gestiunea anului 1929.
2. Bugetul pe anul 1930.
3. Eventuala alegere a 2 membrii în comitet.

Dacă nu se întrunește $\frac{1}{2}$ din numărul total al membrilor, atunci Adunarea Generală se va ține în 9 Februarie cu orice număr de membrii prezenți.

Din ședința Comitetului Școlar, de pe lângă Gimnaziul de fete din Caransebeș, ținută la 10 Ianuarie 1930.

Președinte
E. Doac

Secretar
T. Șandru

CONCURSE.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consiliu Eparhial — dtdo 22 Martie 1928. Nr. 2097. B. ex. 1928, se publica din nou concurs pentru ocuparea definitivă a postului de preot în parohia de cl. III. din comuna Valeamare-pogănici, protopresbiteratul Bocșa-montană, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ cu următoarele

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 32 jug. pământ și un plaț (intravilan) de 800 stj. [ ].
2. Ștola și birul uzitat.
3. Locuința în natură cu supraedificătele necesare. Dările le va solvi alesul preot.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și însuși cererile de concurs prin Prea Onoratul Oficiu protopopesc al Bocșei-montane Consiliului parohial din Valeamare-pogănici, și a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic — cu prealabila încredințare a protopopului concecut — nu însă în ziua alegerii.

Valeamare-pogănici din ședința consiliului parohial ținută în 22 Decembre 1929.

Petru Damșa m. p.
președinte

Iosif Sfercoclu m. p.
notar

În conștelegere cu mine *Petru Teremia* administrator protopresbiteral.

Pe baza decisului Ven. Cons. eparhial din 30 Oct. 1929 No. 5761 B. ex 1929 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru îndeplinirea postului de paroh a parohiei de clasa III-a din Cerna, tractul Buziaș, devenită vacantă în urma renunțării parohului Alexandru Ioanoviciu.

Emolumente :

1. Una sesiune parohială constătoare din 33 jughere 0,844 st. □ după care alesul preot va solvi dările.

2. Un intravilan de 0,540 st. □ cu casă parohială și supraedificate; cu observarea că materialul necesar zidirei unei noi case parohiale este în curgerea adunării.

3) Stola uzitată.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți de a-și înainta cererile de concurs prin Prea On. Oficiu protopresbiteral din Buziaș, consiliului parohial din Cerna.

Concurenții sunt poftiți a se prezenta cu știrea Prea On. Oficiu protopresbiteral în vre-o Duminică sau sârbătoare la sfânta biserică pentru a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie dar nici de cum în ziua alegerii.

Din ședința consiliului parohial din Cerna, ținută la 17 Noembrie 1929.

Alexandru Ioanoviciu mp. Nicolae Oalgea mp.
președinte 2--3 not. ad hoc

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Nr. 5985 B. ex 1929.

Acest concurs se publică cu aceea, că — în baza aliniatului ultim al § 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dtdo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. 33 ex 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotației preoțești.

Caransebeș, din șed. Consiliului eparhial ținută la 2 Noembrie 1929.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

***

Pe baza decisului Ven. Consiliu eparhial din 2 Decembrie 1929, Nr. 6166 B. se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru îndeplinirea postului de paroh la parohia I. de clasa III. din Bozovici protopresbiteratul Mehădiei, devenită vacantă prin decedarea parohului Nicolae Bihoi, pe lângă următoarele

Emolumente :

1. Sesiune parohială, constătoare din 32 jugh. pentru care alesul preot va plăti toate impozitele.

2. Ajutor de salar anual 1000 (una mie) Lei, plătit în rate lunare.

3. Alesul preot, în senzul decisului de mai sus al Ven. Consiliu eparhial, va avea să respecte dispozițiile §-ului 26 al Regulamentului pentru parohii, având văduva preotului drept la jumătate din venitul parohiei un an întreg dela moartea preotului.

4. Preotul ales are a se îngriji singur de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta petițiunile instruate conform normelor în vigoare

consiliului parohial din Bozovici prin Prea Onoratul Oficiu protopresbiteral din Orșova și a-se prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare cu prealabila învoire a protopresbiterului tractului în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, nu însă în ziua de alegeare.

Bozovici din ședința consiliului parohial, ținută al 22 Decembrie 1929.

Președinte 2--3 Notar

Ioan Goanță adm. par. **Simion Lazăr** inv.

Cu consensul oficiului protopresbiteral ort. rom. al Mehădiei *Const. Dure* adm. prot.

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

Nr. 1936/1929 cf.

Extras din Publicațiune de licitațiune și condițiile de licitație,

În cauza de executare pornită de următorul Toma Damian domiciliat în Teregova contra următoarei Maria Anculia, la cererea următorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza §§ 141, 147 din legea LX. din 1881, asupra părții de 1/2 parte din imobilele înscrise în cf. a comunei Teregova, din circumscripția Judecătoriei rurale Teregova, Nr. 1053 protocolul cf. înscrise ca porțiunea de proprietate a următoarei Nr. top. 418 Corbu, 2 jug. 460 st. p. liv. 1/2 parte în preț de strigare de 7320 lei, T. 420 Corbu de 3 jug. liv. cl. II. în preț de strigare 9600 lei, top. 637 Corbu, 2 jug. 1214 st. p. 1/2 parte în preț de strigare de 10000 lei, top. 636 Corbu, 1 jug. 749 st. p. 1/2 parte în preț de strigare de 5000 lei, top. 1055 Gărăstie 993 st. p. 1/2 în preț de strigare de 2000 lei.

Pentru încasarea creanței de 5000 lei, capital și spese de proces și de executare de 690 lei, fixate până acum, spese de 457 lei, fixate acum pentru cererea de licitațiune.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, în ziua **de 9-lea Aprilie 1930 ora 10** în localul oficial a localului instanței cf. Teregova.

În baza § 150 legea LX. din 1881, condițiunile de licitație se slăcesc după cum urmează :

1. Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de jumătate din prețul strigării (§ 26 XLI. 1908).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul Judecătoresc, drept garanție, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat în § 42 LX. 1881, ori să predea aceluiși delegat chitanța de depozitarea Judecătorească prealabilă a garanției; și să semneze condițiunile de licitație § 147, 150. 170 legea LX. din 1881. § 21 XLI. 1908.

Condițiunile de licitație se pot vedea în oarele de birou la instanța cf. Teregova, și la Primăria comunei Teregova.

Teregova, la 12 Noembrie 1929.

ss. **A. Comoroșan** Jud. șef ss. **Ioan Bica** Dir. cf.

Pentru conformitate:

I. Bica Director de cf.

„PÂRVOVANA“
INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOCIETATE PE ACȚII ÎN PÂRVOVA.

Convocare.

Domnii acționari ai casei de păstrare „Pârvovana“, institut de credit și economii ca societate pe acții în Pârvova, sunt invitați la a

XXIII-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Pârvova la **16 Februarie 1930 la orele 10 a. m.** în localul institutului cu următoarea
Ordine de zi:

1. Deschiderea adunării generale.
2. Designarea unui notar și alegerea a doi membri pentru autentificarea procesului verbal.
3. Raportul Consiliului de administrație și al censorilor despre agendele anului de gestiune expirat. Pertractarea și aprobarea bilanțului, darea absoluturului. Propunerea Consiliului de administrație și a Censorilor referitor la distribuirea beneficiului net.
4. Alegerea a 3 membri în Consiliul de administrație în urma mandatelor expirate prin vechime.
5. Alegerea a întregii comisi de censori pe durata de 3 ani.
6. Eventuale propuneri conform §-lui 11 din statute.

Consiliul de administrație.

N. B. Domnii acționari cari doresc a participa cu vot decisiv în persoană sau prin plenipotențieri, sunt rugați a-și depune acțiunile eventual plenipotența până la 15 Februarie 1930 orele 10 a. m. la casa institutului.
 Femeile se pot reprezenta numai prin persoane cari s'au depus deja acțiunile la institut.

Activa

Contul bilanțului la 31 Decembrie 1929.

Pasiva

Cassa în numerar	433.954	Capital societar	400.000
Cambii de bancă 5.369.474		Fond de rezervă 200.000	
Cambii cu ipotecă 3.272.800	8.642.275	Fond de rezervă pt. dubioase 250.000	450.000
Efecte 40.000		Fond de binefaceri	4.990
Realități 1.000		Depuneri spre fructificare	4.576.257
Bon la bănci 25 27		Reescont	2.355.600
Aranjament 1		Cont-curent la bănci	411.736
		Dividendă nereclamată	8.844
		Diverse conturi	40.000
		Dobânda cuvenită anului 1930	512.380
		Beneficiu net	258.337 02
	9.117.254 27		9.117.254 27

Debit

Contul profit și pierdere pro 1929.

Credit

Interese la depuneri spre fructificare 579.342 56		Report din anul trecut	20 708 08
Interese de rescont 434.853		Dobânzi și venite diverse	1.713.714 40
Interese de cont-curent 192.399	1.206.594 56	Interese după efecte scutite de dare	5.165
Impozite către stat și comună	95.000		
Impozit proporțional	1.421		
Salare	81.200		
Chirie	12.000		
Registre, imprimare, telefon, impozit, spese de călătorie și spese de birou	85.034 90		
Beneficiu net	259.337 02		
	1.739.587 48		1.739.587 48

Zaharia Miulescu m. p.
dir. executiv

Pârvova la 31 Decembrie 1929.

Constantin Topleşanu m. p.
casar

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Romulus Boldea m. p.

Isidor Tătariu m. p.
președinte

Gheorghe Ușoneanu m. p.

Petru Miulescu m. p.

Carol Schwab m. p.

Matei Teliaga m. p.

Zaharia Jurchesou m. p.

Subsemnata comisie de censori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Pârvova la 19 Ianuarie 1930.

Gheorghe Jurchesou m. p.

Danilă Laitin m. p.
președinte

Isac Hațegan m. p.

Ilia Draghiciu m. p.

Constanșin Giurginea m. p.

Petru Băderea m. p.